

בש"פ 4535/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 4535/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
21.6.2021 (השופטת א' פינק) ב-מ"ת
52954-11-20

תאריך הישיבה: כ"ו בתמוז התשפ"א (6.7.2021)

בשם העורר: עו"ד יעקב שקלאר
בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 21.6.2021 (השופטת א' פינק) ב-מ"ת 52954-11-20, שבגדרה נדחתה בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצר הבית שבו מצוי העורר. יצוין כי הערר נקלט בבית משפט זה תחת הסיווג "איסור פרסום" לנוכח העובדה שההליך בבית המשפט המחוזי התנהל תחת סיווג זה, אולם לבקשת באת כוח המשיבה ובהסכמת בא כוח העורר, החלטה זו נושאת את שמו של העורר.

נגד העורר הוגש ביום 22.11.2020 כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון אינוס קטינה שטרם מלאו לה

עמוד 1

ארבע עשרה שנים, ניסיון מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, ניסיון הטרדה מינית של קטינה שטרם מלאו לה חמש עשרה שנים וניסיון סחיטה באיומים. על פי כתב האישום, העבירות בוצעו כלפי סוכנת משטרתית שהזדהתה במרשתת בזהות בדויה של ילדה בת שנים עשרה בשם שיר. בדבדעם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

2. בהחלטה מיום 12.12.2020 קבע בית המשפט המחוזי (השופט ע' דרואן-גמליאל) כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות, וכי מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות. חלופת המעצר שהוצעה על ידי העורר כללה מעצר בית בביתם של קרובי משפחה בטבריה, כאשר אותם קרובים ישמשו כמפקחים. בית המשפט קבע כי על מנת לבחון אפשרות לשחרור העורר לחלופת המעצר יש להיעזר בתסקיר מאת שירות המבחן, ותסקיר כאמור התבקש. ביום 31.12.2020 התקבל תסקיר שירות המבחן, ובגדרו הומלץ שלא לשחרר את העורר לחלופת המעצר שהוצעה, לנוכח רמת הסיכון של העורר ומאפייניו. בהחלטה מיום 3.3.2021 קיבל בית המשפט המחוזי (השופט א' סטולר, ס"נ) את המלצת שירות המבחן, והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

על החלטה זו הגיש העורר ערר לבית משפט זה (בש"פ 96/21). הערר התקבל באופן חלקי בהחלטת השופט י' אלרון מיום 19.1.2021 (להלן: החלטת השופט אלרון), תוך שנקבע כי העניין יוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת שיבחן את חלופת המעצר שהוצעה בדרך של התרשמות ישירה מהמפקחים שהוצעו. בהתאם להחלטה זו, ביום 20.1.2021 נערך דיון בבית המשפט המחוזי שבמהלכו בחן בית המשפט (השופט ע' דרואן-גמליאל) את המפקחים המוצעים. בהחלטה שניתנה בתום הדיון הוחלט על שחרורו של העורר לחלופה שהוצעה, תוך שנדחתה בקשת העורר כי יינתנו לו חלונות התאוררות.

3. בחלוף כשלושה חודשים הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצר הבית. העורר ביקש לבטל את מעצר הבית כליל, או לחלופין להסתפק ב"מעצר אדם". בהחלטה מיום 28.4.2021 דחה בית המשפט המחוזי (השופטת א' פינק) את הבקשה לעיון חוזר, בקבעו כי "אין די בחלוף 3 חודשים כדי להצדיק את המבוקש ובפרט לנוכח היקף הבקשה שמשמעה למעשה ביטול תנאים יסודיים שנקבעו לצורך פיקוח על [העורר] והפחתת מסוכנותו".

על החלטה זו הגיש העורר ערר (בש"פ 3041/21). בהחלטה מיום 6.5.2021 קבע בית משפט זה (השופט י' עמית) כי יש לבחון אפשרות להסרה הדרגתית של המגבלות החלות על העורר. בית המשפט הורה על עריכת תסקיר משלים בעניינו של העורר, וכן נקבע כי העורר יהיה רשאי לצאת פעמיים ביום ממעצר הבית בליווי אחד ממפקחיו, וזאת בין השעות 09:00-12:00 ו-16:00-19:00 (להלן: החלטת השופט עמית).

4. ביום 20.6.2021 התקבל תסקיר משלים מאת שירות המבחן, ובהמשך לכך ביום 21.6.2021 התקיים דיון בעניינו של העורר. העורר ביקש לבטל לחלוטין את מעצר הבית, ולחלופין כי יתאפשר לו לצאת לעבודה בפיקוח או למצער לשעות התאוררות נוספות. בהחלטה מאותו היום דחה בית המשפט המחוזי (השופטת א' פינק) את הבקשה. בית המשפט ציין כי לא מצא מניעה עקרונית לאשר יציאה לעבודה, ועם זאת נקבע כי העבודה המבוקשת כשרברב מאפשרת חשיפה לקטינים ללא יכולת בקרה. בית המשפט העיר כי בהתאם להצעה העורר אמור לשהות בפיקוח משך כל זמן העבודה, ואולם נקבע "בסופו של דבר מדובר בכניסה לבתים של אנשים בהם שוהים קטינים וקטינות, ולא ניתן

למנוע או אפילו לצמצם את המסוכנות שנובעת מ[העורר] במסגרת הצעת עבודה זו". כמו כן, בית המשפט דחה את בקשת העורר להרחבת שעות ההתאווורות, וזאת מהטעם שבית המשפט העליון הורה על שש שעות התאווורות ביום "אך לאחרונה". עם זאת הוער כי יתכן שניתן יהיה לשקול הרחבת שעות ההתאווורות בהמשך.

5. על החלטה זו הוגש הערר שלפני, שבמסגרתו מבוקש ביטול מלא של מעצר הבית, ולחלופין מתן אישור יציאה לעבודה בפיקוח. העורר סבור כי הוגש בעניינו תסקיר "בדוי" ו"מנותק מהמציאות" שיצר מסוכנות יש מאין; והוא מוסיף כי התסקיר כולו נשען על כך שהעורר הכחיש את המיוחס לו ולא הראה נכונות לשתף פעולה עם הליך טיפולי. בהקשר זה מזכיר העורר כי "אין לצפות מנאשם הכופר באשמתו, כי ישנה את עמדתו בפגישה עם שירות המבחן, יזנח את טענות ההגנה העומדות לו, ויודה באשמה המיוחסת לו" (בש"פ 8128/12 קנזי' מדינתישראל, פסקה 17 (29.11.2012)). העורר טוען כי "ההיזקקות לתסקיר שירות מבחן היא מוגזמת בצורה יוצאת דופן", והוא מבקש כי ייקבע ששירות המבחן מטעה את בית המשפט ומעוות את המציאות. העורר גם קובל על כך שבית המשפט המחוזי לא נענה לבקשתו להרחיב את שעות ההתאווורות.

העורר מסביר כי האירועים שעליהם נסב כתב האישום התרחשו במסגרת אתר ייעודי לשיחות בעלות אופי מיני בין מתחזים אנונימיים, וכי כל מי שנכנס לאתר חייב להצהיר כי הוא בגיר. העורר מציין כי מדובר ב"נשף מסיכות", וטוען כי בנסיבות אלה הוא סבר כי "שיר" היא בגירה המתחזה לקטינה (להלן: טענת נשף המסיכות). עוד נטען כי "כל המסוכנות מתבטאת אך ורק באינטרנט", וכי קביעת בית המשפט המחוזי בדבר מסוכנותו של העורר לקטינים מחוץ לעולם הווירטואלי אינה מבוססת. העורר מוסיף כי קביעת בית המשפט המחוזי שלפיה העבודה המבוקשת כשרברב מאפשרת חשיפה לקטינים ללא יכולת בקרה היא "מוזרה"; על פי הנטען, העורר לא יכנס לבתי הלקוחות לבד אלא עם המפקח, והוא לא יכנס לבית שבו נמצאים קטינים ללא הוריהם. העורר מוסיף כי בית המשפט המחוזי לא נימק כדבעי את סירובו להרחיב את שעות ההתאווורות, והוא טוען כי הנימוק שלא חלף די זמן ממתן ההחלטה האחרונה בעניין אינו מספק.

6. במסגרת דיון שנערך לפני ביום 6.7.2021 חזר בא כוח העורר על טענותיו ביתר שאת. באת כוח המשיבה מצידה טענה כי העורר כופר למעשה בקיומן של ראיות לכאורה; והוסיפה כי בהחלטת השופט אלרון נקבע כי מתקיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר. עוד נטען כי מכתב האישום עולה שהעורר פעל במטרה להעביר את הקשר בינו לבין "שיר" מהעולם הווירטואלי לעולם הממשי; ובתוך כך צוין כי בכתב האישום מתוארת מסכת של סחיטה באיומים, שבמסגרתה ניסה העורר לגרום ל"שיר" להיפגש עמו. לנוכח האמור נטען כי יש לדחות את טענת העורר שלפיה מסוכנותו מצטמצמת לעולם הווירטואלי. בהמשך לכך טענה באת כוח המשיבה כי אין לאפשר לעורר לצאת לעבודה כשרברב, וזאת מאחר שעבודה זו עלולה להפגיש אותו עם קטינות. אגב כך ציינה באת כוח המשיבה כי אין זה ברור כיצד מעסיקו של העורר יפקח עליו כאשר מקום מעצר הבית של העורר הוא בטבריה, בעוד המעסיק עובד כשרברב במרכז הארץ. עוד נטען כי אין מנוס מלהתייחס במסגרת התסקיר ליחסו של העורר לאישומים נגדו, וכי עניין זה הוא רלוונטי לצורך הערכת המסוכנות.

7. לאחר עיון בכתובים ושמיעת טיעונים באיכות הצדדים, לאראיתי מקום לשנות מן ההחלטה הנושאה ערר. כטענת המשיבה, בכך שהעורר מעלה שוב את טענת נשף המסיכות, הוא מתעלם מקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לו בכתב האישום כפי

שקבע בית המשפט המחוזי וכפי שנתאשר בהחלטת השופט אלרון תוך שקבע:

"בשלב זה של ההליך לא נדרשת הוכחה כי העורר ביצע את העבירות המיוחסות לו, ודי בכך שקיימות ראיות שיש בהן פוטנציאל להביא להרשעתו בתום ההליך. משכך, לטעמי די באיומים שהפנה העורר כלפי שיר, ובפרט בשים לב לתוכנם של האיומים - אשר חלקם בלבד פורט לעיל, כדי ללמד על כך שהעורר היה סבור כי הוא משוחח עם קטינה כבת 12 שנים." (פסקה 11 להחלטת השופט אלרון)

אין אפוא מקום לשוב ולהידרש בשלב זה לטענת נשף המסיכותוהיא נדחית. למען הסר ספק יובהר כי הדברים נאמרים בהקשר להליכי המעצר, ולגופה של הטענה מקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי; ואך מובן כי איני נוקטת עמדה בעניין.

בכל הנוגע לטענת העורר שלפיה מסוכנותו מתמצה במרחב הווירטואלי בלבד, מקובלת עליי טענת המשיבה שלפי המיוחס לו בכתב האישום העורר ניסה להעביר את הקשר בינו לבין "שיר" לעולם הממשי, ומשכך דינה של טענת העורר בהקשר זה להידחות. זאת ועוד, יש ממש בקביעתו של בית המשפט המחוזי כי העבודה כשרברב עלולה להביא לחשיפתו של העורר לקטינים ולקטינות בבתי הלקוחות. העורר סבור שלא ייתכן כי קטין או קטינה יקבלו אותו בבית הלקוח ללא ליווי הורה; אין בידי לקבל טענה זו, על אחת כמה וכמה בהינתן שאנו נמצאים כעת בעיצומו של החופש הגדול. כמו כן, בא כוחו של העורר לא הבהיר במהלך הדיון כיצד יתאפשר הפיקוח עליו מצד מעסיקו בהינתן שמקום מעצר הבית הוא בטבריה, בעוד המעסיק פועל במרכז הארץ.

8. אשר לטענות העורר המופנות כלפי תסקיר שירות המבחן: אכן, אין לאפשר לעצם כפירתו של נאשם בעבירות המיוחסות לו להוות מחסום בל יעבור לשחרור לחלופת מעצר, תוך פגיעה בחזקת החפות העומדת לו. עם זאת, לא ניתן גם להתעלם לחלוטין מההתייחסות של הנאשם לאישומים שבגינם הוגש נגדו כתב אישום; שיקול זה הוא שיקול אחד - ולא בלעדי - מבין השיקולים הנשקלים על ידי שירות המבחן. עיון בתסקיר המבחן שהוגש בעניינו מעלה כי יחסו של העורר לאישומים המיוחסים לו היה רק שיקול אחד מבין מספר שיקולים שהובילו את קצינת המבחן להמלצה שלא להקל מתנאי מעצרו; ומשכך, טענות העורר בעניין זה נדחות גם הן.

כאמור, העורר טוען כי הקביעה שלפיה לא חלף די זמן ממתן החלטת השופט עמית אינה מהווה נימוק מספק לדחיית הבקשה להרחבת שעות ההתאוררות. דין טענה זו להידחות גם היא. סעיף 52 לחוקסדרהדיןהפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי בקשה לעיון חוזר תוגש "אםנתגלוועובדותחדשות, נשתנונסיבותאוועברזמןניכרמעמתמתןההחלטה". לא נתגלו עובדות חדשות; לא נשתנו נסיבות; והעובדה שמעת מתן החלטת השופט עמית ועד למתן ההחלטה נושא הערר חלפו כשישה שבועות בלבד די בה כדי להצדיק את דחיית הבקשה לעיון חוזר לעת הזו. עם זאת יצוין כי בית המשפט המחוזי לא סגר את הדלת בפני העורר, וקבע כי "ככל שתוצע הצעת עבודה חלופית שתאפשר פיקוח ראוי שיש בו כדי לצמצם את המסוכנות, ניתן יהיה לשקלה גם בהיעדר חלוף זמן נוסף".

9. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' באב התשפ"א (14.7.2021).

ש ו פ ט ת
